Maleta, passaport de sortida

La ciutat de París, en el meu record, no té aquell aire bohemi, refinat i sublim que se suposa que la majoria de nosaltres hauria de tenir encara que no hi hagi estat mai. Ben lluny d'aquesta idíl·lica estampa, en el meu record sensorial s'hi emmarca un ambient més aviat decadent i pertorbador.

M'hi van enviar com a comptable d'una empresa que movia molts negocis i diners. En arribar-hi, em van assignar un despatx fosc i sense ventilació d'un pis molt vell, en un edifici gairebé en ruïnes d'un mal barri parisenc. Hi havia un altre despatx just al costat però sense ocupar i, la resta de l'habitacle era un espai obert, anacrònic, amb tres butaques arraconades a una paret empaperada, i força arxivadors per tot arreu. Jo sempre tenia la porta del despatx tancada i mai se sabia ben bé què hi passava a l'altra banda, però sovint s'hi sentien veus, passes i cops de porta sobtats. S'hi respirava un aire resclosit que acabava marejant-me dia sí dia també. El lavabo era a fora, a l'escala, compartit amb el pis de davant, al qual no hi vivia ningú excepte les rates i els coloms que hi entraven pels finestrals trencats. Els llums de l'escala s'havien fos i estava tot pràcticament a les fosques. Només entrava un bri de llum per una obertura del teulat que donava just al buit interior de les escales de cargol de l'edifici.

En un principi, vaig estar molt contenta en saber que era enviada pel meu cap en aquesta llunyana ciutat, sobretot perquè m'acabava de separar i pensava que seria una bona manera de prendre distància d'una relació acabada, arxivada i que mai hauria d'haver existit. No vaig trigar, però, en adonar-me que no era casualitat d'haver estat jo l'escollida. Jove, ingènua, sense càrregues a l'esquena i acabada de separar. Era el blanc perfecte per a una operació que requeria moure fils obscurs amb molta discreció.

En aquesta feina em passava el dia immersa bàsicament en la interpretació de números poc versemblants i en l'eliminació de qualsevol rastre de documentació vinculada amb aquelles sospitoses operacions. Diguem-ne que des d'un principi em vaig adonar que es dedicaven a

negocis poc transparents i que jo, d'alguna manera, també en formava part, tot i que mai vaig saber del cert qui n'estava al càrrec.

M'asfixiava l'ambient tancat del despatx i la incomprensió dels moviments dels meus superiors, amb qui creuava ben poques paraules. Dos homes d'una cinquantena d'anys. Un amb barba, cabells llargs i canosos, mitja cella partida per una cicatriu gruixuda i alt, molt alt. L'altre era calb, barba espessa, front molt arrugat i exageradament prim. Tenien cara de pocs amics. Mai se'm van arribar a presentar formalment.

Hi havia dies que no parlava amb ningú, ni per telèfon, ja que no disposava de telèfon fix i la cobertura del mòbil era gairebé inexistent en aquella ratera. Els dies de pluja els notava per la humitat asfixiant que es filtrava per les parets, ja que en no tenir finestra mai sabia quin temps feia a fora. Sovint tenia una sensació d'aïllament total, que no era casual.

Quan ja portava gairebé un mes treballant-hi, temps suficient perquè m'adonés que no hauria d'haver anat mai en aquella ciutat i menys treballar de "comptable" en aquella empresa, vaig rebre una visita inesperada al meu despatx. Un home ben vestit, amb sabates negres enllustrades i bigoti, va entrar sense demanar permís i es va asseure a la cadira del meu davant. Estava aparentment tranquil. Només ens separava la vella i maltractada taula de fusta que sostenia el pes de la meva ànima. La seva mirada era penetrant, intimidadora. En un altre context l'hauria trobat atractiu, però no venia precisament a flirtejar amb mi. L'única carta de presentació que vaig rebre va ser una maleta de pell marró vella i mig oberta que va impactar bruscament damunt de la taula, i em va adreçar una ordre que no em vaig atrevir a qüestionar.

- Obre-la.

La vaig obrir i el seu interior em va provocar una profunda nàusea que em va pujar directament de les entranyes. El primer que vaig veure va ser un dit humà tendre, encara ensangonat, tallat amb traça i sense haver estat obra de cap metge. El dit índex d'una mà de qui encara desconeixia el propietari. També hi havia un sobre tacat de sang amb diners en el seu interior,

molts diners. En aquell moment el meu cervell es va paralitzar, i com si es tractés d'un eco dins del meu cap, vaig sentir:

- Ell no ha estat a temps de prémer el gallet; tu encara ets a temps de marxar d'aquí.

El meu contrincant es va adonar del meu estat de paràlisi física i mental. Tremolava i suava a parts iguals. Una suor freda que gelava poc a poc tot el recorregut de les meves venes, com un verí que et mata lentament, i m'anava quedant rígida.

- Només tens una opció. Agafa el sobre i marxa a Andorra. Del que ha passat a París mai ningú n'ha de saber res. Qualsevol dels teus moviments seran vigilats, i les llengües llargues no tenen gaire recorregut. Aquests diners paguen el teu silenci. No me la juguis.

Recordo que la seva veu era greu, contundent, ferma. Em va adreçar poques paraules, però suficients per fer-se entendre.

No em quedava alternativa. Vaig agafar el sobre, sense atrevir-me a mirar-lo als ulls, però els seus els tenia clavats als meus. Es va alçar de la cadira i jo el vaig imitar. Em va fer posar davant seu i no vaig trigar en notar que m'apuntava amb una pistola. Ens vam dirigir cap a la porta per tal de sortir d'aquell asfixiant despatx. La vaig empènyer i les frontisses van grinyolar fort. En sortir-ne, vaig *fer de supo-supo* amb un altre home que ens esperava palplantat a darrere de la porta i, en una de les butaques, hi havia un dels meus caps, o el que quedava d'ell. Estava lligat, emmordassat i inconscient. Sagnava d'una mà que li penjava gairebé a tocar del terra, on hi havia un bassal de sang. Estava clar que el dit de la maleta era el seu. S'intuïen evidents signes de violència. Les parets empaperades i esgrogueïdes estaven tacades de sang i l'home que ens esperava a fora, també. Tot allò havia passat mentre jo estava tancada en aquell forat fosc?

Vaig baixar les escales de l'edifici, a poc a poc, cap a la sortida que donava al carrer. Eren tres pisos que se'm van fer eterns. Els músculs del cos els tenia garratibats i els meus moviments

eren poc àgils. Em van seguir fins a la porta exterior de l'edifici sense deixar d'apuntar-me amb la pistola i em van advertir, novament, que havia d'abandonar França i tornar a casa meva.

Recordo que eren quarts de cinc de la tarda. Em vaig dirigir al meu apartament i em vaig fondre sota el raig d'aigua bullent de la banyera. Vaig acabar vomitant una glopada àcida que em va pujar sense avisar. Feia només unes setmanes que vivia en aquell apartament però ja me l'havia fet meu. Tenia només quaranta metres quadrats però era acollidor. Constava d'una cuina oberta juntament amb el menjador, una habitació amb balcó i un bany. Aquell apartament havia estat la il·lusió d'un nou començament que havia quedat tallat en sec.

Després de la dutxa, em vaig deixar caure al sofà amb un estat febril. Se'm va passar pel cap alertar a la policia, però estava paralitzada. De cop, vaig sentir un rosec per sota de la porta d'entrada, que la tenia just enfront. Algú, a l'altra banda, estava intentant fer passar per sota alguna cosa. En acabar aquella operació, aquell algú va desaparèixer sense fer soroll. Sense que les seves passes fossin perceptibles, amb professionalitat. Vaig trigar en reaccionar però vaig reunir el valor suficient per afrontar el que fos que havia d'afrontar. Era un sobre de paper ben tancat. Vaig arrencar literalment una de les cantonades i es va fer un forat suficientment gran com per acabar d'esquinçar-lo amb els dits. Hi havia un bitllet d'autobús per aquella mateixa nit i una nota on es llegia: *Aquesta és la teva única oportunitat per marxar si no vols acabar envoltada de rates en una claveguera. Un cop a Andorra, no tornis a la teva antiga feina si no vols tenir problemes. Amb els diners que t'he donat, pots sobreviure una bona temporada. Toca el dos.*

Aquella nit vaig abandonar París amb un deix de nostàlgia i de decepció. Em sentia part d'un trencaclosques que a dia d'avui encara no he sabut completar. Potser havia presenciat un ajustament de comptes? Fos el que fos, estava clar que a la meva feina no sabien els negocis foscos de la sucursal francesa, i jo no seria qui els ho expliqués.

El viatge fins a Andorra va ser llarg, tot enllaçant autobusos i fent nit a indrets on em sentia constantment vigilada, i em qüestionava si estava fent el correcte. Fugir i callar, si més no, era el més correcte per a mi, per salvar-me la pell si és que ho aconseguia.

L'arribada a Andorra va ser incomprensible per a tothom. Pel que deien, se'm veia envellida i pansida. Vaig anunciar que m'agafava una excedència a la feina i que em volia dedicar a escriure, potser una novel·la. Sí, a escriure; perquè ningú ho sabia, però sempre havia tingut la necessitat vital de treure les meves inquietuds vitals escrivint, i ara tenia material de sobres i tot el temps del món.

Un matí de cru hivern, després de passar una altra de les moltes nits en blanc, vaig agafar la meva llibreta de notes i vaig començar a escriure les primeres línies de la meva catarsi.

En la foscor d'aquella gàbia humida, la rata no parava de donar tombs a la roda que la conduïa a la seva màxima desesperació. Era conscient que el camí que tenia per recórrer era curt, i això encara la desesperava més i més...